

bleven ophævet. Det var disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsøre, iffe førend jeg kommer ind paa det Forslag, som nu foreligger, thi skulde jeg først kunne komme med disse Bemærkninger ved at komme ind paa Forslaget, saa er det klart, at jeg ved det, jeg her har sagt, var gaaet udenfor det, der henhører til 1ste Behandling; men hvad jeg nu har gjennemgaaet som Gjenstand for Indsigelse fra min Side ligeoverfor den anstillede Kritik, er ligefrem Noget, der finder Anvendelse paa det foreliggende Forslag, og derfor har jeg anset mig berettiget til nu at fremkomme dermed. — I det jeg nu gaar over til det forelagte Lovforslag, saaledes som det nu foreligger, medens jeg hidtil kun har holdt mig til en Del af det, nemlig den, der omfatter Lovforslag, som tidligere have været i Rigsdagen, men iffe ere bleve afgjorte, skal jeg bemærke, at det foreliggende Forslag indeholder nogle nye Bestemmelser, der ere beregnede paa at afhjælpe Mangler og Misforhold, som maa antages tidligere at have fundet Sted, og jeg kan iffe tilbageholde den Ytring, at det forekommer mig, at den høitærede Minister i det Hele taget ved den Maade, hvorpaa han i dette Lovforslag har ordnet Sagen, er flaaet ind paa en Vej, som maa anses for at være meget heldig og meget vel overlagt og at ville lede til gode Resultater. Hvad jeg saaledes særlig lægger stor Vægt paa, er naturligvis den Bestemmelse, at, medens man hidtil har bestemt som den sædvanlige Løn for en Fuldmægtig 800 Kr. og for en Skriver 400 Kr., har den høitærede Minister nu foreslaaet at forhøje Fuldmægtigens Løn med 15 pCt. og Skriverens med 20 pCt., det vil sige, det kommer iffe til at være en bindende Regel, da vi iffe have faste Lønningsforhold, men man holder fast ved de gamle Regler, idet man dog anser det for nødvendigt, at saadanne Procenter lægges til. Jeg vil iffe tale om, hvor vidt Forøgelsen af Lønningen for de Enkelte er aldeles tilstrækkelig; men jeg tror, at den høitærede Minister netop er kommen ind paa en heldig Vej ved at bestemme en højere Procent med Hensyn til Skrивerne end med Hensyn til Fuldmægtigene, og Motiverne her til ere saa indlysende og klare, at jeg iffe skal opholde mig derved.

Med Hensyn til de øvrige Kontorudgifter, s. Ex. Husleie, Rejsudgifter o. s. v., da vilde jeg anse det for iffe at være rigtigt nu at komme ind derpaa; men jeg skal iffe tilbageholde den Bemærkning, at i saa Henseende vil jeg imidlertid iffe kunne være saa ganske enig med den høitærede Justitsminister. Hvad jeg i Særdeleshed finder at være i høj Grad ubehdigt, er det Forslag som indeholdes i det foreliggende, om Maaden, hvorpaa man skulde forholde sig med Hensyn til Godtgjørelsen for Porto. Jeg vil iffe negte, at jeg ogsaa noget kunde beklage, at Loven af 1871 har fastsat Forholdet saaledes, som den har, fordi man iffe der har det Fornødne til at

kunne danne sig en klar Forestilling om, hvad der er det Rette, og maaste derved kunde komme til at gjøre nogen Året; men den Vej, som den høitærede Justitsminister nu er gaaet, er jo den indtil videre at betale Porto efter Regning. Dette er jo sket, iffe fordi han har vedkjendt sig det Princip, at Portoen saaledes stadig skulde bestemmes ved Regning, men, som han saa fuldstændig har oplyst, for under Sagtagelsen af alle de Interesser, der vedkomme Landets Kommuner, at faae indhentet Erfaringer, navnlig under Indvirkning af Forholdet med Landpostbude, disse særlige Bude, som vedkommende Kommuner rundt omkring have maattet lønne; derigjennem skulde man ved at følge hans Forslag kunne komme til et Resultat, som i sig selv kunde anses for at være rigtigt. — Nærmere vil jeg iffe gaa ind paa Lovforslaget; men idet jeg nu strax skal slutte, beder jeg om Undskyldning for, at jeg endnu berører et Punkt, som iffe umiddelbart henhører under Kontorholdslovene, og hvad der vedgaar dem, men som jeg tror, at det ogsaa heri Folkethinget vil være ønskeligt at fremdrage, for at det kan staa de Herrer klart, at netop den Kritik, der er kommen frem fra et eller to Medlemmer i det andet Thing, iffe er bespiet. Vedkommende Justitsminister lod under 5te Marts 1862 udgaa en Cirkulærskrivelse, — det var kort efter, at de første Kontorholdslove vare udfomne — der gik ud paa, at, efter at der nu ved Loven af 1861 var bestemt Kontorholdsgodtgjørelse for Embedsmændene, altsaa Lønninger for vedkommende Fuldmægtige og Kontorbetjente, maatte man, da man vidste, at der var Retsbetjente, som lode deres Fuldmægtige og Kontorbetjente arbejde for Private i Kontortiden, anse det for nødvendigt, at dette iffe fandt Sted, og det bestemtes altsaa ved dette Cirkulære, at Retsbetjentenes Fuldmægtige og Kontorbetjente — naturligvis var Tælen om de Retsbetjente, som bleve aflagte med fast Løn — iffe i Kontortiden maatte affatte Dokumenter eller give sig af med andre Forretninger for Private, fordi dette iffe vilde stemme med den Hensigt, der laa til Grund for Lovgivningens Bestemmelser om fast Løn, hvilket maatte medføre, at disse Betjente skulde arbejde i Kontortiden for den Løn, de fik. Dette er vistnok en Bestemmelse, som er udfkommen rigtig, men det er blevet fremdraget, at denne Bestemmelse gik særdeles stærkt ud over Landbefolkningen, som saaledes iffe kunde komme til at faae sine Dokumenter affattede og heller iffe var i Stand til at forhandle med vedkommende Fuldmægtige. Jeg tror imidlertid, at dette Hensyn i alt Fald maa vige for den ansøgte Betragtning, som det jo har været Lovgivningens og Thingenes Sag at vaage over. Jeg vil gjerne tro, at denne Bestemmelse kan være til Uleilighed for Nogle, at de iffe kunde faae deres Forretninger udførte af Fuldmægtigen i Kontortiden, men jeg kan dog iffe Andet end misbillige, naar et Medlem i Landsthinget